

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De Fontibus Doctrinae moralis. II. De praecipuis
ejusdem Fundamentis. III. De Peccatis. IV. De Legibus. V. De summario
dilectionis Praecepto. VI. De primo decalogi Praecepto. VII. De secundi
decalogi Praecepto

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput II. Crucem suscipere, ac Christum sequi, veri Christiani officium est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53562](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53562)

ac religiosus, renetur laicus non suam, sed Dei voluntatem exequi, quam illi Evangelium, sui-que Pastores declarant; & quæ in variis vitæ casibus providentiæ ordine se prodit (a).

C A P U T II.

Crucem suscipere, ac Christum sequi, veri Christiani officium est.

Porro non sufficit sibi metipsum, creaturisque renunciare, crucem quoque quotidie ferre oportet, & Christum sequi. Præceptum hoc ad omnes spectat Christianos, qui capitis sui vitam, crucifixam nempe vivere debent, & cum illo pati,

(a) Casuistæ, mollioris doctrinæ obsoniis enutriti, ea, quæ hac, & præcedente Sectione leguntur, parum curant; eo quod Ascetismum potius quam Theologiam sapere; consiliorum magis, quam præceptorum moralium naturam redolere ipsis videntur. Bene fit. Christus itaque Apostoli, & Patres (ex quorum doctrina Reverendiss. Author suam hausit) mera consilia, non vivendi præcepta tradiderunt, primique Christiani a suis Pastoribus non Theologiam sed Ascetismum acceperunt. Qui ergo exactam Theologiam moralem desiderat; qui plurima, sub confusaneo prius obligationum cumulo obruta, modo in distincto ac bene ordinato consiliorum catalogo collocata videre cupit, jam non Apostolos, non antiquos Patres; sed juniores Doctores consulere debet, quidquid demum dicat Leo Magnus (pag. 67.) utcunque repugnet Zelosissimus Galliæ Clerus (pag. 89. in Not.) Proh absurditatum monstra! O si pristina rediret, & ubique Moralis vigeret, quam felix Orbis Christianus foret!

ti, mortemque oppetere, si cum illo regnare cupiant. *Si compatimur*, (inquit Apostolus Rom. 6.), *& conregnabimus*. Crucem tulere Martyres, qui divitias, vitamque suam contempserunt ut Filii Dei nomen confiterentur. Cessavit persecutio, at cruces non desunt: conditio omnis omnisque ætas suas habet. Morbi, alique cruciatus sunt cruces, quas homines ferre debent. Afflictiones, honorum honorisque jactura, calumniam, injuriam, injustam sententiam, potentum persecutiones, sunt cruces, quæ patienter, dum premunt, ferendæ sunt: cum vero absunt, paratus debet esse animus ad eas venientes libenter excipiendas. Apostolus enim ita nos admonet: *Omnes, qui pie volunt vivere in Christo, persecutionem patientur* (2. Tim. 1.); sive a diabolo, sive a semetipsis, sive ab hominibus.

Hujus obligationis ratio ab ipsa christiani hominis natura petitur; christianus siquidem est homo novus, qui secundum illum, quem induit, nempe Jesum crucifixum, vitam debet instituere. Porro Christus ab ipso vitæ suæ exordio crucem tulit, De ipso enim ait Apostolus: *Ingressus mundum dicit: Hostiam, & oblationem noluisse; corpus autem aptasti mihi. Holocaustomata pro peccato non tibi placuerunt. Tunc dixi: Ecce venio* (Hebr. 10.). A primo igitur conceptionis suæ momento Patris sui voluntati obsequens, illamque exequi desiderans crucifixus est. Hinc statim post nativitatem sanguinem suum fudit in circumcissione; ideo ait per Prophetam (Psalm. 36.): *In laboribus a juventute mea: denique* (Hebr.

Crucem suscip. ac Christ. sequi &c. 173

(Hebr. 12.): *Proposito sibi gaudio sustinuit Crucem. Propterea christiani hominis, qui hujusce corporis membrum est, & a nativitate ad mortem usque crucifixus debet esse vita.*

Tunc nascitur christianus, cum baptizatur; sanctus vero Paulus ait: *Quicumque baptizati sumus, consepulti sumus cum illo per baptismum in mortem (Rom. 6.).* Quare non dixit Apostolus baptizatos nos esse in Christi nativitate, vel circumcissione, aut baptismo, qui baptismi nostri propria erat figura? Ideo sane quia peccato mori debemus, nec peccato jam vivere; sicut *Christus resurgens ex mortuis jam non moritur; mors illi ultra non dominabitur (Rom. 6.).* Hoc nos præcipue docet Apostolus, ut baptizati cum Christo moriamur, ejusque morti & cruci participemus. *Baptismus, inquit Sanctus Ambrosius, Salvatoris nobis est sepultura, quia & ibi perdidimus ante quod viximus, & ibi denuo accepimus unde vivamus. Magna sepulturæ hujus est gratia, qua nobis & utilis mors infertur, & vita utilior condonatur.*

Inter cæremonias, quas vetus Ecclesia in adultorum Baptismo adhibebat, potior erat renunciatio, quæ nunc quoque in Baptismate adhibetur. Sacerdos namque ait: *Abrenuncias Sathane, & pompis ejus?* Respondet pro infante Patrinus: *Abrenuncio.*

Ante Ecclesiæ januam olim id fiebat, ut disceremus diabolo, mundo, sibimetipsi renunciandum esse, antequam Ecclesiam quis ingrediatur. Nudi baptizabantur, ut sic ostenderetur creaturarum amo-

amo-

amorem esse abdicandum: recti stabant, & occidentem versi (*Dionys. de cæl. Hier. Greg. Naz. or. 40.*). *In mysteriis primum*, inquit *secundus Hieronymus, renunciamus ei, qui in oriente est, nobisque moritur cum peccatis; & versus orientem pactum inimus cum Sole iustitiae. & ei nos servituros esse promittimus.* Extendebatur manus veluti ad bellum præsentem diabolum denunciandum; postea ad cælum manus tollebatur; denique ter Catechumeni exsufflabant ad dæmonem repellendum.

Toto itaque vitæ suæ tempore reminisci debent Christiani, se in baptisate mundi principum diabolo, ejusque pompis renunciassent. *Repetit* ait Sanctus Ambrosius, *quid interrogatus sis, recognosce quid responderis.* Quomodo illis licebit delectari mundo, vanitates ejus sectari, pompas voluptates, quibus tam solemniter renunciarunt? Si Religiosos apostatas detestamur, qui vota sua frangunt, nonne detestandi sunt Christiani, qui mundo serviunt, quem numquam se amaturos jurarunt? Licebitne ipsis mundi dogmata sectari, ejusque spiritu vivere, qui vanitatis, superbiae, philautiæ spiritus est? Poteruntne pravi isti defectus excusari, veluti recentes nonnulli Casuisti conati sunt, qui pravis cupiditatibus fræna laxant, quasi ad mediocritatem velint illas adducere, vel id solum sufficiat, ne ad manifesta externa peccata nos pertrahant?

Neque crucem modo ferre sufficit, verum Christum etiam sequi oportet: *Et sequatur me.* Ideo enim sibi metipso, omnibusque quæ possidet renun-

renunciare quis debet, quia sui ipsius & creaturarum amor ab Jesu Christi amore nos avocatur. Propterea inquit Christus: *Si quis non odit patrem suum, & matrem, & uxorem, & filios, & fratres, & sorores, adhuc autem & animam suam, non potest meus esse discipulus (Luc. 14.).* Fuere Philosophi, qui bona sua reliquerunt, ut Philosophiæ liberius vacarent, veluti Thales Milesius: magnos alii sine querela toleravere cruciatus, ut Anacharsis, & Stoicorum discipuli; sed neutri Deo vero servierunt, ideo honorum contemptus, & in cruciatibus patientia nil illis profuit. Non sufficit igitur omnia relinquere, sed Jesu Christi sectanda sunt vestigia. Quonam vero pacto Christum sequimur? non modo illi credendo, sed ejus patientiam imitando. „Amore „Christi pati, inquit sanctus Joannes Chryso- „mus, est recte pati. Ille Christum sequitur, „qui non modo patienter, verum etiam modeste „& humiliter patitur. Christum sicut oportet „sequitur, qui omnia propter illum suffert. „Multi sequentes diabolum plura patiuntur, & „vitam amittunt; quam utilius, ut salvi fierent, „tradere possent.

Si Mundus vos odit, scitote, quia me priorem vobis odio habuit. Si de mundo fuissetis, mundus quod suum erat diligeret; quia vero de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus (Joan. 15.). Item alibi: *Ego non sum de hoc mundo: Non pro mundo rogo. Sanctus Paulus ait: Mundus mihi crucifixus est, & ego mundo (Galat. 6.); idest mundum ex-*
cror,

ror, & detestor. *Non enim spiritum hujus mundi accepistis. Nonne stultam fecit Deus sapientiam hujus mundi? Sapientia hujus mundi stultitia est apud Deum (1. Cor. 2.).* Addit Sanctus Jacobus *Amicitia hujus mundi inimica est Dei (Jac. 4.).*

Juxta hæc principia & veritates pœnitentes examinare, eorumque opera judicare debet Confessarius (a). Si mundi amore hæc fiunt, profecto mala sunt; ad illa condemnanda libros evolere non est opus, damnationem in seipsis habent inscriptam. Hinc plures circa bonorum vel fœmæ restitutionem difficultates enodabit. Multos enim exempli causa a restitutione retardat amor bonorum, quæ injuste acquisiverunt, & quæ ad pompam, voluptatemque servare cupiunt. Quibus nisi corde adhærerent, sicut illis verat præceptum abnegationis sui, & creaturarum, non ægre illa dimitterent; *non est* siquidem, ut jam cum Sancto Augustino diximus, *in carendo diffi-*
cultat,

(a) Juxta hæc principia si suos Pœnitentes instruere, examinare, & dijudicare Confessarii tenentur; væ Confessariis illis, qui ipsimet hæc crasse ignorant, juxta illud Isa. 56: *Ipsi Pastores ignoraverunt intelligentiam.* Væ etiam illis! Qui hæc se nosse ore confitentur, factis tamen negant; Qui suos pœnitentes nãdum a mundi sequela hortando non retrahunt; sed continuis, ut vocant, diversionibus, vanis & adulatoriis consabulationibus, mundanisque moribus ad periculosum sensualitatis tramitem terendum in dies magis, ac magis inducunt. Eheu! Quam durum aliquando Judicium iniquis hisce Judicibus erit?

cultas, nisi cum est, in habendo cupiditas. Idem, ubi de honore agatur, est statuendum; non enim qui colaphum, aut baculi ictum accepit, offendere interficeret, vel cum illo in duello congrederetur, sicut novi quidam Casuistæ licitum esse docuere, si a Deo oblatam crucem ferre vellet, mundique honorem contemneret, quemadmodum contemni a Christianis Dominus jubet.

